



Одмах да ти кажем, Војо, за мој глас немој да бринеш. Не толико што си ти сјајан, мада те веома ценим, већ више што за све остале страначке лидере мислим да су или тешке барабе или тупсони или издајници или, најчешће, све одједном. Углавном су то особе без биографија, а политички делују као заступници америчких интереса регрутовани из друштвеног талога.

Ти си бар научник, јасно си заступао српске интересе и за време комунизма. Можда ниси баш био сувише активан, али и то је нешто, више него су остали урадили. Ипак, као политичар, испао си некако наиван, туњав, никакав. Свако те је био, ниси, брате, знао, шта је твоје! Лично те кривим за све што данас трпимо. Ако већ у тебе упирем прстом, ред је да то мало и објасним.

Кад си ономад победио Милошевића, имао си 80% подршке у народу и изборе за републичку скупштину пред собом. Тада си могао да, на челу ДСС-а, на изборе изађеш самостално, да натполовично победиш, можда и двотрећински, што би ти било доста за промену устава, а најважније од свега, тако би практично распустио багру која се сакупила у ДОС-у. Ако си морао да их трпиш до победе над Слобом, ниси морао после ње. Ти си, брате, морао знати да ће Ћинђић на сваки начин гледати да те скрајне и сву власт приграби себи и својим финансијерима. Тог човека си добро познавао, његов карактер за тебе није био тајна, па сам сигуран да те његова халапљивост за моћи и влашћу није изненадила. Ако ипак, ниси предвидео епилог заједничког култивисања политичких тиквица, онда, земљаче, ни ти ниси тако мудар као што сам мислио. Ја, искрено, не верујем да ниси знао. Мислим да си опстанак ДОС-а делом допустио због задате речи, а делом што су те лоше саветовали твоји блиски. Сад, да се подсетимо Шотрине верзије Боја на Косову, кад оно Мурат каже Милошу: „Момче, то што ти дајеш главу за реч, не значи да ти је реч скупа, већ да ти је глава јефтина“, па ћемо лако видети колико је то ваљан разлог био. На једном тасу твоја реч дата барабама, а на другој, добробит Србије којој прети опасност да је развлаче и пљачкају кризни штабови, отпорници, багераши и Сорошеви стипендисти.

Елем, ти си одржао реч, а Србија је добила медије по мери НАТО бомбардера, реформу школства Гаше Кнежевића, националну фреквенцију за Б92 помоћу које сви свакодневно учимо колико смо криви и још недовољно кажњени, боркиње за људска права које искачу и из фрижидера да би хистерисале на Србе и Србију, ону патриотско интелектуално громаду, Горана Свилановића, на месту министра иностраних дела, који је решио да Шаренградску Аду преда Хрватима и још ко зна шта све, што се трудим да заборавим. Није дуго прошло па су твоје посланике одвијали из Скупштине. Ти си остао протоколарна фигура уместо Лилића, а Зоран Ћ, с подршком од, највише, 15% тврде проамеричке популације, узурпирао је сву власт с места премијера и то на крилима твоје победе. Твоје и наше. Уместо да се ослободимо комунистичко југоносталгичне диктатуре брачног пара из Ужичке, допали смо, твојом кривицом, у раље неотроцкистичког тоталитаристе, самозваног месије и реформатора, и његових плутократа.

Није само то. Кад си ономад сочинио некакову комисију за утврђивање истине о ратовима на простору бивше СФРЈ, ти у њу именоваше Латинку Перовић, мајчицу Друге Србије, острашћену боркињу против великосрпског национализма и хегемонизма. Ту сам већ у тебе посумњао.

После мартовског атентата из 2003. наследници су све учинили не би ли тебе прогласили за инспиратора и налогодавца истог. Верујем да ти је и глава била о концу. Странку и тебе су сатанизовали, стигматизовали, ружили и кудили, на пасја кола. Да ли те је то отрезнило? Није.

Кад су опет дошли избори, није се много променило. Поново си ти победио, а други су владали. Ти си склопио коалицију с Динкићем, Вуком и, мањински, с Дачићем, васкрснувши тако пентагонског равногорца и допустивши Млађи да једини опстане на власти и настави са апсолутном контролом свих финансијских токова ове земље. Ниси хтео с радикалима, а могао си. Уместо малог Миросинкиног и оног што не меша „фрогс енд грендмадрс“, могао си с колегом правником да направиш националну владу уз исту подршку социјалиста коју си и с онима имао. Колико би то Србији ваљало, видимо данас. Прво, 4 године без власти за Динкића, значило би укидање партије и његово ногирање из политике заједно с лабуристима, новодемократима, шумадијским лигашима и другим секташима, што би за нашу земљу било благотворно. Овај би трајно био елиминисан из политичког живота, не би уцењивао више ни једну владу, а тешко да би ко други могао толико да напљачка и задужи државу код ММФ-а. Друго, социјалисте би чвршће везао уз себе, а и формирао би се јасан патриотски блок, насупрот безалтернативним поносним парадерима у жутом и сродним бојама.

На руководећа места, поставио си оне који су те својевремено напустили. Рецимо браћу Петровић. Кад си остао без власти, они су те опет оставили на киши. Имао си и друга маестрална кадровска решења. Бубало, Михајлов, Лончар... Ти као да си за циљ имао враћање рејтинга на предпетооктобарску разину. Циљ или задатак, није ми јасно.

Онда си генијално поставио на чело РТС-а Ацу Тијанића. Ту си свој легализам показао поштујући конкурсне услове именовањем грлатог средњошколца на место директора српског јавног сервиса. Није ти било сумњиво што је тај раније служио и Слоби и Богољубу. Ипак, био је велики пријатељ Славка Ђурувије, а то је, ваљда, гарантовало његово поштење, непристрасност, патриотизам и професионализам.

А како је тај устројио РТС! Веран би му позавидео. Не би боље ни Ветон Сурои. На РТС долазе проверени другосрбијански кадрови попут Јелене Косанић са Б92, Наташе Миљковић са БКТВ, која је уживо изјавила у емисији „Маска“ да ниједног радикала тамо неће бити док је она уређује, доказавши тиме новинарску непристрасност и жеђ за објективношћу и балансираним извештавањем, Оливере Јовићевић са Студија Б, те Оливере Ковачевић с Пинка. Све ове личности су на јавни сервис пренеле своје обожавање ЕУ и свеукупног Запада, те нескривене симпатије за Борисову „жуту подморницу“ и парарелигиозну апологезу lika и дела покојног Ђинђића, па се РТС, за време твог премијерства, укључио у оркестрирану харангу на ДСС и тебе лично, са УНС-ом, НУНС-ом, Пинком, Деведесет двојком, Студиом Б и мање више, свим значајнијим медијима у земљи. Одмах су дошли на екране докуметарци из Енглеске о геноцидним Србима. Имали смо прилике да слушамо и гледамо доказе о српском шовинизму, мизогиности, педофилству, нацизму, простоти, затуцаности... радо виђени гости су постали лидери сорошевских НВО, истраживачки новинари (углавном они који су истраживали српске злочине), разни реформатори, просветљивачи, денацификатори и деконтаминатори.

У таквим условима, Борату није било тешко да на изборима понизи твог харизматичног пријатеља Драгана Маршићанина, кога ни коалиција није искрено подржала, чиме је започео суноврат рејтинга твоје партије.

Има и та ствар с Црном Гором. Зар је могуће да никако ниси био у стању да намакнеш још 0,3% или колико је већ требало тамо? Мило доби референдум на пакете кобасица, прашка, варикине и по који ковертић.

Дођоше нови избори. Ти се ниси прославио, али како је сада, беше то сјајан резултат. Опет си могао с радикалнима да направиш владу. Какву-такву, али бар појавно патриотску. Што је најважније, без Тадића. Он је већ трпео критике због кохабитације с тобом од најагресивнијих јастребова Друге Србије, био је под притиском чланства гладног привилегија и јавних предузећа, након трогодишњег поста од власти, а и тајкуни су губили стрпљење. Да си га тада оставио у опозицији, још један мандат без махинација и уносних малверзација, његово чланство би се самораспустило, јер то и није партија, већ предузеће - акционарско друштво. Не лези враже, опет си ти, луцидном комбинаториком, оживео Борју, а Динкића оставио на кормилу српских финансијских токова, као сувереног капетана дуге пловидбе. У то време, само Млађо није имао алтернативу. Отпустио си Ивицу, који те је ономад мањински подржавао, а овај ти то, разуме се, није заборавио. Видео је човек да ниси баш увек од речи, као онда кад си одржао ДОС. И тада си могао с радикалима да направиш чврсту владу, да ишутираш Динкића, Ђелића, Влаховића, Питића, Милосављевића и друге гробаре српске економије, да Шутановца вратиш обезбеђивању кафанских капија, Крлета и Шапера певушењу и свируцању, а Мићуна пошаљеш у коначну пензију. Међутим, ништа. Људи који те знају, кажу – није дао Матија, који је те је убедио да опет одбациш радикале и то на један врло прљав начин, после Томине епизоде на месту председника Народне скупштине, а да прихватиш премијерско место у Влади коју не контролишеш. Отад су те исмевали сопствени министри и њима верни новинари. Постао си предмет за подсмех. „Коштуница“ је у лепо васпитаним, грађанским породицама, постала ружна реч. Нешто као Сребреница, меморандум, патриотизам, слобода, независност... све је то проглашено ретроградним, затуцаним, превазиђеним.

Рачун за ову работу, испостављен ти је 2008. кад је Слобин бивши генсек, испалио тебе и Thoma Nicolicha, па постао вицепремијер под еврореформским стегом Лепог Боре и слатког греха, а ти оде у тоталну опозицију. С тобом и родољубива српска политика. Жуто море све потопа. У Војводини двотрећинска већина, у Србији власт са Ивицом и Палмом које си ти, ономад, издао. У Београду тебе и Alexa Vooschicha издадоше црвендаћи. У Новом Саду, Жути, Чанак, Млађо, наша Маја, Вук... тебе нигде. Чак и тамо где су твоји кадрови освојили градоначелничка места, као у Сремској Митровици, Србобрану, Бечеју... те патриотске грмаде (Недимовић, Јовановић, Гајин) на прву понуду прескочише код демократа.

Е, а какве си само личности бирао да те представљају у медијима. Бато мој, то да ти је Борис наручивао, не би тако испало. О помињаном Михајлову нећу више да причам, али Шормаз, па Небојша Бакарец. То бејаху магични рецепти за брзо губљење угледа. Које ли си ту критеријуме користио? Школа? Лепота? Реторски и еристички дар? Или полтронство, улизиштво, климоглависање? Ту си пао на испиту. Ниси одолео, а да се не окружиш придворицама, које су гледале да се домогну статуса твојих дворјана, па да

тако, супротно својим реалним стручним и интелектуалним способностима, приграбе привилегије, паре, моћ, утицај. Све су то били Нинковићи, а ти испаде Живка. Кад је прошла твоја власт, оде Булатовић. Оде Шормаз у „независне“ посланике. Љушић, Микавица, Тихомир Арсић... ено су се у-напредили. Где ти је Драгољуб Којчић? Која му је ово по реду партија? А, ево, и Веља ти побеже (мада то није ни тако лоше).

Што се тебе лично тиче, можда грешим, јер се не познајемо, али стичем утисак да ниси баш народни човек. Некако, делује ми да волиш своју его-пројекцију Срба, а не оно што они у ствари јесу. Твоја уздржаност и дистанца, мислим одатле потичу. Ти би да неко други уђе у народ у твоје име, па да га подучи и опасуљи, али да те не терају да излазиш из кабинета. Ти би да интерагујеш с докторима и академицима, а народ да обрађују други у твоје име и за твој рачун. Некако се осећаш бољим и узвишенијим од обичног света. Горд си, брате мој. То те дисквалификује у смислу припадништва елити. Прави чланови елите истински воле народ и схватају да они постоје само да би га мењали, учили, образовали, унапређивали његов стандард, градили му дух, идентитет и националну свест. И све то непосредно. У Дневнику оца Александра Шмемана, наилазимо на одушевљење што коптски патријарх после литургије сатима разговара с обичним верницима. Ти више волиш саопштења.

Можда ћеш сад мислити да те ја кудим злонамерно. Не би био у праву. Ја бих волео да ти опет победиш, али да се претходно опаметиш. Да, како си некад обећавао, „собалиш банду“. Ово ти и причам као најрођенијем, јер у остале, све заједно, немам ни мало поверења. Опет ћу гласати за тебе. Најбоље би било да зановиш партију, да прочешљаш мало кадрове, да и сам поднесеш неку жртву у смислу силаска у народ, друштвеног активизма, понеког ТВ дуела. Не би ти круна с главе пала.

Ето, Војо, ја толико. Ако се још нечега сетим, писаћу ти. Знам да си много заузет, па те не бих више задржавао. Док се једном не сретнемо, доста је и оволико.

(Аутор је члан ДСС од 1999. године)